

Arrest

nr. 293 073 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst, Nigeria, in 2015 heeft verlaten. Hij wordt op 28 maart 2018 voor het eerst in illegaal verblijf aangetroffen tijdens een politiecontrole. Er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 29 juli 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 september 2021 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn vluchtrelaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Tegen deze beslissing stelt verzoeker op 25 oktober 2021 een

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die eveneens weigert het verzoek om internationale bescherming in te willigen bij arrest nr. 268 863 van 23 februari 2022.

Nog gedurende de behandeling van zijn beroep bij de Raad, dient verzoeker op 20 december 2021 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2021 werd ingediend door :

*S. (...), A. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Nigeria
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 28.03.2018 werd bij een politiecontrole vastgesteld dat betrokkene illegaal in het land verbleef. Betrokkene werd in navolging hiervan op 29.03.2018 een Bijlage 13 betekend. Volgens eigen verklaringen zou betrokkene België nadien verlaten hebben. Betrokkene kwam België terug binnen en deed hier op 29.07.2020 een verzoek tot internationale bescherming (VIB). Aangezien betrokkene reeds internationale bescherming vroeg in zowel Italië, Duitsland als Frankrijk, werd deze drie staten een Dublinverzoek gedaan door onze diensten; op 20.08.2020 stemden de Franse diensten in met dat verzoek. Op 14.12.2020 werd betrokkene een Bijlage 26quater afgeleverd, waarbij betrokkene het land diende te verlaten, zodoende zijn procedure VIB in Frankrijk verder te zetten. Betrokkene tekende verzet aan tegen deze beslissing 26quater, welk op 23.02.2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd verworpen. Betrokkene verliet België echter niet en meldde zich op 06.04.2021 opnieuw aan bij onze diensten. Aangezien de overdracht termijn verstreken was, werd het VIB verder door onze Belgische diensten behandeld. Vervolgens, op 23.09.2021, weigerde het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming. Op 23.02.2022 bevestigde de RvV inmiddels deze beslissing en erkende betrokkene niet als vluchteling en weigerde betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovenstaande laatstgenoemde beslissing van de RvV, die nog niet uitgesproken was op het moment van indienen van onderhavige aanvraag, brengt wel met zich mee dat de beroepsprocedure niet langer hangende is en dus niet langer, zoals aangestipt in de aanvraag, een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Wat betreft de bewering dat de procedure tot internationale bescherming een zeer lange duurtijd kent, dient te worden opgemerkt dat de duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 7 maanden – niet van dien aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

In de aanvraag art. 9bis betwist betrokkene uitvoerig de interpretatie en de beoordeling van het CGVS in haar beslissing dd. 23.09.2021, uit dewelke meermaals geciteerd wordt in onderhavige aanvraag. Zo wordt beweerd dat, in tegenstelling tot de interpretatie van het CGVS, verzoeker zijn relaas wel geloofwaardig is. Het heet verder door dat het CGVS een onterechte beoordeling gemaakt wordt van de verklaringen van verzoeker.

Over bovenstaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS en, intussen, de RvV reeds geoordeeld hebben over de verklaringen van betrokkene. Betrokkene voegt in onderhavige aanvraag geen nieuw

element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die door zowel het CGVS als de RvV niet weerhouden werden. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door het CGVS en bevestigd in de beslissing van de RvV. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Het is dus aan betrokkene om eventueel nieuwe elementen te ondersteunen met aangebracht bewijsmateriaal.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder stelt betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Het is aan betrokkene om de kwaliteit van de sociale relaties aan te tonen, dewelke het betrokkene bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou maken de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen volgens de gewone procedure.

Ook de bewering dat verzoeker bij een verplichting tot aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst zijn in België reeds langdurig opgebouwd leven op economisch en sociaal vlak in België moet achterlaten, ontbeert enig bewijs.

De elementen van integratie - het heet dat verzoeker werkbereid is, dat hij werkzaam is, dat hij door het werk dat hij uitvoerde integreerde in de samenleving waartoe hij intussen behoort - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat hij Nigeria had verlaten. Verzoeker benadrukte eveneens - apart - de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Nigeria), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op (...) te (...).

Verzoeker verbleef bij zijn vader, moeder broer en zus in (...). Verzoeker was werkzaam in Nigeria als haarstylist. Verzoeker diende Nigeria te verlaten op 7 juli 2015. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar Nigeria en verloor hij derhalve de binding met zijn land van herkomst.

Hij reisde via verschillende landen naar Europa toe. Verzoeker kwam in Italië toe en diende op 6 april 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Zijn verzoek werd echter afgewezen. Hierop reisde hij verder naar Duitsland toe. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 13 januari 2017. Verzoeker reisde vervolgens naar Frankrijk toe en diende op 3 november 2017 aldaar een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker werd echter geconfronteerd met een Dublinprocedure en diende terug te keren naar Italië. Hij verbleef aldaar gedurende een periode van een jaar. Verzoeker kwam vervolgens naar België toe op 20 februari 2020. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Er werd in de bestreden beslissing echter geen beoordeling gemaakt van beide elementen door de gemachtigde. Deze elementen werden dan ook niet op een zorgvuldige en redelijke manier beoordeeld in de bestreden beslissing.

Er kan hoogstens worden vastgesteld dat de gemachtigde, louter bij de beoordeling onder artikel 8 EVRM, aanhaalt dat verzoeker zou nalaten bewijs bij te brengen dat "verzoeker bij een verplichting tot aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst zijn in België reeds langdurig opgebouwd leven op economisch en sociaal vlak in België moet achterlaten" (stuk 1). Er werd bij deze beoordeling evenwel geen rekening gehouden met de langdurige periode dat verzoeker afwezig is gebleven uit Nigeria (sinds 7 juli 2015), hetgeen de periode dat hij verblijvende is in België ruim overstijgt (sinds 20 februari 2020). Beide elementen werden derhalve niet beoordeeld. Bovendien is de beoordeling onder artikel 8 EVRM niet te vereenzelvigen met "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet en kan de beoordeling zich hiertoe niet beperken.

De gemachtigde miskent dan ook deze aangevoerde elementen door verzoeker als "buitengewone omstandigheden", hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zou als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Nigeria. Verzoeker gaf evenwel aan, in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, welke motieven een terugkeer verhinderen. Deze elementen werden door verzoeker ook opgeworpen als “buitengewone omstandigheden”.

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde dat deze elementen, omwille van de weigering van het verzoek tot internationale bescherming, niet kunnen aanvaard worden als “buitengewone omstandigheden”: “In de aanvraag art. 9bis betwist betrokkene uitvoerig de interpretatie en de beoordeling van het CGVS in haar beslissing dd. 23.09.2021, uit dewelke meermaals geciteerd wordt in onderhavige aanvraag. Zo wordt beweerd dat, in tegenstelling tot de interpretatie van het CGVS, verzoeker zijn relaas wel geloofwaardig is. Het heet verder door dat het CGVS een onterechte beoordeling gemaakt wordt van de verklaringen van verzoeker. Over bovenstaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS en, intussen, de RvV reeds geoordeeld hebben over de verklaringen van betrokkene. Betrokkene voegt in onderhavige aanvraag geen nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die door zowel het CGVS als de RvV niet weerhouden werden. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door het CGVS en bevestigd in de beslissing van de RvV. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Het is dus aan betrokkene om eventueel nieuwe elementen te ondersteunen met aangebracht bewijsmateriaal.” (stuk 1).

De gemachtigde sluit deze elementen derhalve uit als buitengewone omstandigheid zonder evenwel na te gaan of het gaat om “elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”, hetgeen in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet (eigen accentuering) stelt hierom als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Een beoordeling werd hiertoe niet gemaakt door verweerder.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling omschrijft als “tijdelijk”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk”, in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 16 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (05.05.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (20.12.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De vermeende schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

In eerste instantie betoogt verzoeker dat hij in zijn verblijfsaanvraag zijn “bijzonder langdurig verblijf” in België heeft benadrukt, alsook het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij in februari 2020 naar België is gekomen. Verzoeker hekelt dat deze elementen niet worden onderzocht in de bestreden beslissing.

In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van verzoekers verblijfsaanvraag. Onder de hoofding “de concrete feiten zelf: buitengewone omstandigheden” verklaart verzoeker enerzijds dat hij Nigeria diende te verlaten op 7 juli 2015 en anderzijds dat hij België binnenkwam op 20 februari 2020. Uit deze enkele stelling kan echter niet worden afgeleid waarom deze elementen volgens verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In wezen geeft verzoeker enkel een uiteenzetting van zijn verblijfshistoriek weer, zonder dat hij concreet preciseert dat zijn lang verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Nergens in de verblijfsaanvraag wordt verder aangehaald dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van

herkomst. Waar verzoeker aldus aanvoert dat hij zijn 'bijzonder langdurig verblijf' in België en het ontbreken van enige banden met zijn land van herkomst als buitengewone omstandigheden zou hebben aangehaald, kan hij niet worden gevolgd. Er blijkt niet dat verzoeker deze elementen als zodanig heeft aangevoerd. Waar verzoeker bekritiseert dat omtrent zijn lang verblijf en het gebrek aan banden met zijn land van herkomst niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bemerkt de Raad dat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid niet te motiveren omtrent elementen die niet als buitengewone omstandigheden zijn ingeroepen.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op het motief dat de elementen die werden ingeroepen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en door het CGVS niet werden weerhouden, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker meent dat verweerder deze elementen niet mag uitsluiten zonder eerst te onderzoeken of het gaat om elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties.

Artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; (...).”

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door het CGVS en bevestigd in de beslissing van de RvV. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Het is dus aan betrokkene om eventueel nieuwe elementen te ondersteunen met aangebracht bewijsmateriaal.”

Verzoeker gaat met zijn kritiek voorbij aan het feit dat verweerder in de bestreden beslissing weldegelijk motiveert dat de door hem aangehaalde elementen in het kader van zijn asielaanvraag door het CGVS werden verworpen. Uit de beslissing van het CGVS van 23 september 2021, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt duidelijk dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig werden bevonden. Dat is de reden waarom aan verzoeker de internationale en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De uitzondering van artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde *“elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”* vindt in casu dan ook geen toepassing. De kritiek van verzoeker is niet ernstig.

Verzoeker maakt met zijn loutere bewering niet aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden of dat verweerder onredelijk en onzorgvuldig is tewerk gegaan.

Tenslotte bekritiseert verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt gedefinieerd wat er wordt bedoeld met de term 'tijdelijke scheiding'. De Raad stelt vast dat het besluitvormingsproces uiteraard een zekere tijd in beslag neemt, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde

beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven. In die zin slaat de term 'tijdelijk' logischerwijze op de termijn die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke, wettelijke formaliteiten die toelaten het Belgische grondgebied weer op een rechtmatige wijze binnen te komen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN